

Arrest

nr. 84 626 van 12 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2012 heeft ingediend de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 10 februari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 maart 2012 met referentenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 mei 2012.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat C. HUYLENBROUCK *loco* advocaat K. KRIKILION en van attaché B. COENEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 augustus 2011 dient de verzoekende partij, van Surinaamse nationaliteit, een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als gelijkgestelde partner.

Op 10 februari 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage

20). Deze beslissing wordt op 13 februari 2012 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

In haar nota met opmerkingen voert de verwerende partij bij verwijzing naar artikel 39/69, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) aan dat in het verzoekschrift niet te kennen wordt gegeven welke rechtsregel of welk rechtsbeginsel door de bestreden beslissing is geschonden en in welk opzicht die regel of dat beginsel is geschonden. De verwerende partij acht het beroep onontvankelijk.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel die door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden en de wijze waarop deze rechtsregel wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972 en RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot het uiteenzetten van en verwijzen naar feitelijkheden. Zij laat hierbij echter na op enigerlei wijze aan te geven welke rechtsregel of welk rechtsbeginsel door de bestreden handelingen is geschonden, laat staan dat zij zou aangeven op welke wijze deze rechtsregel of dit rechtsbeginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden.

Het verzoekschrift bevat dan ook geen middel in de zin van het voornoemde artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet.

Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. Meer bepaald wordt met betrekking tot het door de verzoekende partij ontwikkelde middel als grond tot verwerping van het beroep het volgende gesteld: “Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor omdat het geen middel bevat”. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

Op 8 mei 2012 diende de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Naar aanleiding van dit verzoek tot horen, wordt ter terechtzitting van 6 juni 2012, middels het verwijzen naar de aan de verzoekende partij toegezonden beschikking in toepassing van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet, uitdrukkelijk gevraagd wat haar standpunt ter zake is. De verzoekende partij bevestigt dat in haar verzoekschrift geen middel werd aangevoerd, verwijst naar het stukkenbundel en stelt dat zij wel samengewoond heeft maar dit niet kan bewijzen.

Het louter aanhalen ter terechtzitting dat zij heeft samengewoond, doch hiervan geen bewijzen kan voorleggen, kan bezwaarlijk afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. De door de verzoekende partij overgemaakte “stukkenbundel”, waarnaar zij ter terechtzitting van 6 juni 2012 verwijst, en die slechts bij aangetekend schrijven van 4 juni 2012 aan deze Raad werden overgemaakt, doen hieraan

evenmin afbreuk. Er dient hierbij op gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Het kan de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook niet ten kwade worden geduid met deze stukken geen rekening te hebben gehouden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Ten overvloede merkt de Raad op dat in de mate waarin de verzoekende partij meent over de nuttige stukken te beschikken, zij deze steeds kan voorleggen bij een nieuwe aanvraag. Één en ander klemmt des te meer daar de verzoekende partij ter terechtzitting van 6 juni 2012 uitdrukkelijk te kennen geeft dat in haar verzoekschrift geen middel werd aangevoerd.

Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partij aldus geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over het bovenstaande.

De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

Aldus dient te worden vastgesteld dat het beroep tot nietigverklaring geen rechtsmiddel bevat en aldus niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 39/6 van de vreemdelingenwet.

Het beroep is derhalve onontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS